

Sygn. akt III CSK 373/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku K. S.
przy uczestnictwie [...] o zmianę postanowienia w przedmiocie stwierdzenia
nabycia spadku po S. M. wydanego w sprawie o sygn. akt I Ns [...] na posiedzeniu
niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika L. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 19 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik L. M. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 marca 2015 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 czerwca 2014 r. w sprawie o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku.

Skarżący wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, „czy w świetle art. 87 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o notariacie za osobę głuchą uważa się osobę głuchą z medycznego punktu widzenia, ale mogącą kontaktować się z otoczeniem, czy też osobę która poprzez głuchotę pozbawiona jest możliwości nawiązywania kontaktów werbalnych ze światem zewnętrznym”. Powołał też przyczynę kasacyjną ustanowioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jedną z przesłanek umożliwiających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy jest występowanie w sprawie istotnego

zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Jeżeli skarżący wskazuje go jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to powinien sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Skarga nie spełnia tego kryterium. Zgodnie z art. 87 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 164 ze zm.) chodzi o osoby „głuche” lub „głuchonieme”. Głuchota – zgodnie z niebudzącą żadnych wątpliwości definicją naukową (lekarską) oraz językową – to niezdolność do odbierania jakichkolwiek bodźców akustycznych i nie ma powodów do stosowania do pojęcia „osoba głucha” w znaczeniu wymienionego przepisu innych kryteriów. Należy przy tym uwzględnić, że czym innym niż „głuchota” jest „niedosłuch” lub tzw. głuchota częściowa, polegające na zaburzeniu odczuwania lub rozróżniania dźwięków; te przejawy ograniczenia słyszenia nie zostały zakwalifikowane jako ustawowa przeszkoda testowania w formie przewidzianej w art. 87 Prawa o notariacie.

Dla oceny trafności przyczyn kasacyjnych nie mają znaczenia ewentualne błędy popełnione w testamencie, zdarzają się bowiem wszystkim, nawet osobom o pełnej sprawności. Znaczenie prawne dla ważności testamentu, niezależne jednak od sprawności słuchowej testatora, mógłby mieć błąd istotny tj. taki, który uzasadnia przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu nie złożyłby oświadczenia tej treści (art. 84 § 2 k.c.; por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2003 r., III CK

325/02, nie publ.). O takim błędzie w rozpoznawanej sprawie nie może być jednak mowy.

Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. Skarżący powołał co prawda art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jednakże nie zawarł w skardze wyводу prawnego pokazującego, że zaskarżone orzeczenie jest w sposób oczywisty, widoczny dla każdego na pierwszy rzut oka, błędne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

I.n